

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

25. maj 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra d) – procedure for behandling af en ansøgning – ansøgninger, der kan afvises – fornyet ansøgning – frivillig tilbagevenden og udsendelse«

I sag C-364/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgericht Minden (forvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) ved afgørelse af 2. marts 2022, indgået til Domstolen den 7. juni 2022, i sagen

J.B.,

S.B.,

F.B., repræsenteret ved J.B. og S.B.,

mod

Bundesrepublik Deutschland,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.L. Arastey Sahún, og dommerne N. Wahl og J. Passer (refererende dommer),

generaladvokat: N. Emiliou,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– den tyske regering ved J. Möller og A. Hoesch, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved J. Hottiaux og H. Leupold, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 33, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem J.B., S.B. og deres datter F.B. på den ene side og Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tyskland) på den anden side vedrørende afvisning af deres asylansøgninger.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2004/83/EU

- 3 I kapitel V i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2004, L 304, s. 12) med overskriften »Ret til subsidier beskyttelse« var direktivets artikel 15 med overskriften »Alvorlig overlast« affattet således:

»Ved alvorlig overlast forstås:

a) dødsstraf eller henrettelse, eller

b) udsættelse af en ansøger for tortur, umenneskelig eller vanærende behandling eller straf i dennes hjemland, eller

c) alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.«
- 4 Nævnte direktivs artikel 17 med overskriften »Udelukkelse« fastsatte de grunde, der gjorde det muligt at udelukke en tredjelandsstatsborger eller statsløs fra at være berettiget til subsidier beskyttelse.

- 5 Samme direktivs artikel 18 med overskriften »Tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus« bestemte:
»Medlemsstaterne tildeler tredjelandstatsborgere eller statsløse, der er berettiget til subsidiær beskyttelse i medfør af kapitel II og V, subsidiær beskyttelsesstatus.«
- 6 Direktiv 2004/83 blev ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).

Direktiv 2013/32

- 7 Artikel 2 i direktiv 2013/32 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

b) »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning«: en anmodning, der indgives af en tredjelandstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, hvor der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, og vedkommende ikke udtrykkeligt anmoder om anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af direktiv [2011/95], og som kan søges særskilt

[...]

e) »endelig afgørelse«: en afgørelse om, hvorvidt en tredjelandstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv [2011/95], og for hvilken der ikke findes flere retsmidler i henhold til kapitel V i nærværende direktiv, uanset om et sådant retsmiddel bevirker, at ansøgere får tilladelse til at blive i de berørte medlemsstater, indtil afgørelsen er truffet

[...]

q) »forny et ansøgning«: en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning, herunder i tilfælde, hvor ansøgeren udtrykkeligt har trukket sin ansøgning tilbage, og i tilfælde, hvor den besluttende myndighed har afslået ansøgningen, efter at den implicit er blevet trukket tilbage i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1.«

- 8 Artikel 33 i direktiv 2013/32 med overskriften »Ansøgninger, der kan afvises« fastsætter i stk. 2, litra d):

»Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

[...]

- d) ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95].«
- 9 Artikel 40 i direktiv 2013/32, der har overskriften »Fornyede ansøgninger«, har følgende ordlyd:
- »1. Hvis en person, som har søgt om international beskyttelse i en medlemsstat, afgiver yderligere forklaringer eller indgiver en fornyet ansøgning i samme medlemsstat, behandler medlemsstaten disse yderligere forklaringer eller elementerne i den fornyede ansøgning inden for rammerne af behandlingen af den tidligere ansøgning eller inden for rammerne af behandlingen af en afgørelse, som bliver påklaget eller prøvet, for så vidt de ansvarlige myndigheder kan tage hensyn til og behandle alle de elementer, der ligger til grund for de yderligere forklaringer eller den fornyede ansøgning inden for disse rammer.
2. Med henblik på at træffe en afgørelse om antagelse af en ansøgning om international beskyttelse til behandling i henhold til artikel 33, stk. 2, litra d), underkastes en fornyet ansøgning om international beskyttelse først en indledende undersøgelse af, om der er fremkommet nye elementer eller oplysninger af betydning, eller ansøgeren har fremlagt sådanne, med henblik på at fastslå, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95].
3. Konkluderes det i den i stk. 2 omhandlede indledende undersøgelse, at der er fremkommet nye elementer eller oplysninger, eller har ansøgeren fremlagt sådanne, som i væsentligt omfang gør det sandsynligt, at ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95], realitetsbehandles ansøgningen i overensstemmelse med kapitel II. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at en fornyet ansøgning af andre grunde skal underkastes yderligere behandling.
- [...]«

Dublin III-forordningen

- 10 Artikel 19, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«) fastsætter:
- »De i artikel 18, stk. 1, litra c) og d), anførte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, som er udstedt efter tilbagetrækningen af eller afslaget på ansøgningen.
- En ansøgning, som indgives efter en faktisk udsendelse har fundet sted, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.«

Tysk ret

Asylloven

- 11 § 29, stk. 1, nr. 5, i Asylgesetz (asylloven) (BGBl. 2008 I, s. 1798) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, bestemmer:

»Ansøgningen antages ikke til realitetsbehandling, såfremt

5. der i tilfælde af en fornyet ansøgning som omhandlet i § 71 eller en genfremsat ansøgning som omhandlet i § 71a ikke skal gennemføres en ny asylprocedure.«

- 12 Asyllovens § 71 med overskriften »Fornyet ansøgning« bestemmer i stk. 1:

»Såfremt udlændingen, efter at have trukket en tidligere asylansøgning tilbage, eller efter at der er givet et afslag på ansøgningen, som ikke kan anfægtes, på ny fremsætter en asylansøgning (fornyet ansøgning), skal der kun gennemføres en ny asylprocedure, hvis betingelserne i § 51, stk. 1-3, i Verwaltungsverfahrensgesetz [(lov om forvaltningsproceduren) (BGBl. 2013 I, s. 102)] er opfyldt; prøvelsen påhviler Bundesamt [für Migration und Flüchtlinge (forbundskontoret for migration og flygtninge, Tyskland)]. [...]«

Lov om forvaltningsproceduren

- 13 I lov om forvaltningsproceduren i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, fastsætter § 51 med overskriften »Genoptagelse af sagen« følgende i stk. 1:

»Myndighederne skal på den berørte parts anmodning træffe afgørelse om ophævelse eller ændring af en uanfægtelig forvaltningsakt, hvis

1. de faktiske omstændigheder eller den retstilstand, der ligger til grund for forvaltningsakten, efterfølgende har ændret sig til fordel for den berørte part
2. der foreligger nye bevismidler, som ville have resulteret i en for den berørte part mere fordelagtig afgørelse

[...]«

Opholdsloven

- 14 I Aufenthaltsgesetz (opholdsloven) (BGBl. 2008 I, s. 162) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »opholdsloven«), bestemmer § 60 med overskriften »Forbud mod udsendelse« følgende i stk. 2, 3, 5 og 7:

»(2) En udlænding må ikke udsendes til en anden stat, hvor denne udlænding er udsat for en konkret risiko for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

(3) En udlænding må ikke udsendes til en stat, såfremt denne stat eftersøger udlændingen for en strafbar handling, og der er risiko for dødsstraf eller henrettelse. [...]

[...]

(5) En udlænding må ikke udsendes, såfremt det fremgår af [den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950], at udsendelsen er ulovlig.

[...]

(7) Der skal ses bort fra udsendelse af en udlænding til en anden stat, hvis denne udlænding i den pågældende stat er udsat for en konkret risiko for helbred, liv eller frihed. Der skal ses bort fra udsendelse af en udlænding til en anden stat, hvis vedkommende i den pågældende stat som en del af civilbefolkningen er udsat for en betydelig individuel risiko for helbred eller liv i forbindelse med en international eller intern væbnet konflikt. Ved påbud i henhold til § 60a, stk. 1, første punktum, skal der tages hensyn til risici i henhold til første eller andet punktum, som befolkningen eller den befolkningsgruppe, som udlændingen tilhører, generelt er udsat for.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 15 Sagsøgerne i hovedsagen er libanesiske statsborgere. J.B. indrejste til Tyskland i november 2000 og indgav en asylansøgning den 29. november 2000. Den 13. december 2000 afslog det kompetente kontor denne ansøgning som åbenbart grundløs og fastslog, at der ikke forelå nogen grunde til at forbyde vedkommendes udsendelse. Den 13. august 2001 blev J.B. udsendt til Libanon.
- 16 I marts 2010 indrejste sagsøgerne i hovedsagen til Tyskland og indgav asylansøgninger den 29. marts 2010. Ved afgørelse af 18. maj 2010 afslog det kompetente kontor S.B.s og F.B.s ansøgninger, idet det fastslog, at betingelserne for tildeling af flygtningestatus ikke var opfyldt, og at der ikke forelå nogen grunde til at forbyde deres udsendelse. Ved afgørelse af 4. oktober 2010 afviste det kompetente kontor J.B.s ansøgning om indledning af en ny asylprocedure. Den 17. marts 2011 forlod sagsøgerne i hovedsagen frivilligt Tyskland og vendte tilbage til Libanon.
- 17 I januar 2021 indrejste sagsøgerne i hovedsagen på ny til Tyskland. Den 11. februar 2021 indgav de asylansøgninger, der i det væsentlige var støttet på den omstændighed, at deres situation ikke var sikker i Libanon. Ved afgørelse af 11. august 2021 afviste det kompetente kontor at realitetsbehandle disse ansøgninger. Dette kontor afviste ligeledes ansøgningerne om ændring af de i den foregående præmis nævnte afgørelser, pålagde sagsøgerne i hovedsagen at forlade det tyske område, idet de ellers ville blive udsendt til Libanon, og udstedte et forbud mod indrejse og ophold i en periode på 30 måneder regnet fra datoen for denne udsendelse.
- 18 Den 18. august 2021 anlagde sagsøgerne i hovedsagen sag til prøvelse af denne afgørelse, idet de gjorde gældende, at de havde tilbragt mere end ti år i Libanon, og at situationen i dette land havde ændret sig efter deres tilbagevenden.
- 19 I denne henseende har den forelæggende ret anført, at sagsøgerne i hovedsagen hidtil ikke har fremlagt nye faktiske omstændigheder eller beviser, der kan begrunde indledningen af en ny asylprocedure.

- 20 Sagsøgte i hovedsagen er af den opfattelse, at asylansøgningerne af 11. februar 2021 skal kvalificeres som »fornyede ansøgninger«, henset til bl.a. artikel 2, litra q), og artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32. Den omstændighed, at der er sket en tilbagevenden til hjemlandet, er ikke tilstrækkelig til at konkludere, at der foreligger nye elementer eller oplysninger i sidstnævnte bestemmelses forstand.
- 21 Den forelæggende ret har truffet afgørelse om, at sagsøgerne i hovedsagens søgsmål har opsættende virkning for så vidt angår det påbud om at forlade det tyske område, der er fastsat i afgørelsen af 11. august 2021.
- 22 På denne baggrund har Verwaltungsgericht Minden (forvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv [2013/32] fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter en fornyet ansøgning om international beskyttelse skal afvises, uanset om den pågældende ansøger efter [afslaget på] en ansøgning om international beskyttelse og før indgivelsen af en fornyet ansøgning om international beskyttelse er vendt tilbage til sit oprindelsesland?
- 2) Gør det i forbindelse med besvarelsen af det første spørgsmål en forskel, om den pågældende ansøger er blevet udsendt til sit oprindelsesland eller er vendt frivilligt tilbage dertil?
- 3) Skal artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32/EU fortolkes således, at den forbyder en medlemsstat at afvise en fornyet ansøgning om international beskyttelse, hvis der ved afgørelsen om den tidligere ansøgning ganske vist ikke blev truffet afgørelse om tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus, men der blev foretaget en prøvelse af forbuddene mod udsendelse, og denne prøvelse indholdsmæssigt er sammenlignelig med en prøvelse af tildelingen af subsidiær beskyttelsesstatus?
- 4) Er prøvelsen af forbuddene mod udsendelse og prøvelsen af tildelingen af subsidiær beskyttelsesstatus sammenlignelige, hvis det ved prøvelsen af forbuddene mod udsendelse kumulativt skulle prøves, om den pågældende ansøger i den stat, hvortil vedkommende skal udvises, er udsat for
- a) en konkret risiko for tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf,
b) en risiko for dødsstraf eller henrettelse,
c) en risiko for overtrædelse af konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder[, undertegnet i Rom den 4. november 1950] eller
d) en betydelig konkret risiko for helbred, liv eller frihed
- eller om den pågældende
- e) som en del af civilbefolkningen er udsat for en betydelig individuel risiko for helbred og liv i forbindelse med en international eller intern væbnet konflikt?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første og det andet spørgsmål

- 23 Med det første og det andet spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst dels, om artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en fornyet ansøgning om international beskyttelse afvises, uanset om ansøgeren er vendt tilbage til sit hjemland, efter at den pågældendes ansøgning om international beskyttelse er blevet afslået, og inden den pågældende har indgivet denne fornyede ansøgning om international beskyttelse, dels, om har det betydning i så henseende, om den nævnte ansøger er blevet udsendt, eller om vedkommende frivilligt er vendt tilbage til dette land.
- 24 Det bemærkes, at artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 ifølge Domstolens praksis udtømmende opregner de situationer, hvor medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse (dom af 19.3.2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompá)*, C-564/18, EU:C:2020:218, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 25 Dette omfatter den situation, der er omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), hvor den pågældende ansøgning er en fornyet ansøgning, der ikke indeholder nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95.
- 26 Begrebet »fornyede ansøgning« defineres i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32 som en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning.
- 27 Denne definition gentager således begreberne »ansøgning om international beskyttelse« og »endelig afgørelse«, som ligeledes er defineret i dette direktivs artikel 2, henholdsvis i litra b) og e) (dom af 22.9.2022, *Bundesrepublik Deutschland (Afslag på asylansøgning i Danmark)*, C-497/21, EU:C:2022:721, præmis 41).
- 28 Hvad for det første angår begrebet »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning« er dette defineret i artikel 2, litra b), i nævnte direktiv som en anmodning, der indgives af en tredjelandstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, hvor der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus som omhandlet i direktiv 2011/95.
- 29 Ifølge oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen har sagsøgerne i hovedsagen flere gange indgivet anmodninger herom.
- 30 Hvad for det andet angår begrebet »endelig afgørelse« er dette defineret i artikel 2, litra e), i direktiv 2013/32 som en afgørelse om, hvorvidt en tredjelandstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95, og for hvilken der ikke findes flere retsmidler i henhold til kapitel V i direktiv 2013/32.
- 31 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at en sådan endelig afgørelse blev truffet af den kompetente nationale myndighed over for samtlige sagsøgere i hovedsagen.

- 32 Det skal i øvrigt fastslås, at den midlertidige tilbagevenden af en asylansøger til sit hjemland efter afslaget på en ansøgning om international beskyttelse ikke har nogen indvirkning på spørgsmålet om, hvorvidt en ny asylansøgning skal kvalificeres som en »forny et ansøgning« som omhandlet i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32.
- 33 Ordlyden af dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 2, litra q), nævner nemlig ikke en sådan tilbagesendelse som et relevant kriterium med henblik på at afgøre, om en ny ansøgning om international beskyttelse udgør en forny et ansøgning, og som sådan kan afvises.
- 34 Hvis der er fremkommet, eller ansøgeren har fremlagt, nye elementer eller oplysninger vedrørende ansøgningen om international beskyttelse som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3, i direktiv 2013/32, skal der ganske vist foretages en ny realitetsbehandling. I denne henseende kan den omstændighed, at denne ansøger inden indgivelsen af denne forny et ansøgning har opholdt sig i sit hjemland, have betydning for den vurdering af fare, der skal foretages, og dermed for afgørelsen om tildeling af international beskyttelse, f.eks. hvis ansøgeren har været udsat for en risiko for forfølgelse dér. Den blotte omstændighed, at en person har været vendt tilbage til hjemlandet, indebærer imidlertid ikke nødvendigvis i sig selv, at der foreligger »nye elementer eller oplysninger« som omhandlet i disse bestemmelser.
- 35 Imidlertid har den forelæggende ret i sin anmodning om præjudiciel afgørelse forklaret, at det første og det andet spørgsmål er blevet forelagt som følge af betragtningerne i punkt 34 ff. i generaladvokat Saugmandsgaard Øes forslag til afgørelse L.R. (Afslag på asylansøgning i Norge) (C-8/20, EU:C:2021:221), hvorefter artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32, sammenholdt med dette direktivs artikel 2, litra q), skal fortolkes således, at en ansøgning om international beskyttelse ikke kan afvises som en »forny et ansøgning«, der ikke kan antages til realitetsbehandling, når ansøgeren forud for indgivelsen heraf har været udsendt til sit hjemland. Den forelæggende ret har ligeledes anført, at Domstolen ikke tog stilling til disse betragtninger i dom af 20. maj 2021, L.R. (Afslag på asylansøgning i Norge) (C-8/20, EU:C:2021:404).
- 36 I denne forbindelse bemærkes, at de nævnte betragtninger hovedsageligt var støttet på Dublin III-forordningens artikel 19, stk. 3, andet afsnit, således som det bl.a. fremgår af punkt 38 og 47 i dette forslag til afgørelse. Ifølge denne bestemmelse skal en ansøgning, der indgives af ansøgeren, efter at vedkommendes faktiske udsendelse har fundet sted, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.
- 37 Imidlertid skal der sondres mellem spørgsmålet om, hvorvidt en asylansøgning skal anses for en »ny ansøgning« som omhandlet i Dublin III-forordningen, og spørgsmålet om, hvorvidt denne ansøgning skal kvalificeres som en »forny et asylansøgning« som omhandlet i artikel 2, litra q), og artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32. I tilfælde af en ansøgers genindrejse på Den Europæiske Unions område er rækkevidden af kvalificeringen af en ansøgning som en »ny ansøgning« som omhandlet i denne forordnings artikel 19, stk. 3, andet afsnit, inden for rammerne af nævnte forordning begrænset til den procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er fastsat i samme forordning.
- 38 Såfremt det, uanset om der foreligger nye elementer eller oplysninger vedrørende behovet for beskyttelse, antages, at en ansøgers tilbagevenden til sit hjemland mellem den pågældendes første ansøgning og dennes nye ansøgning om international beskyttelse systematisk indebærer en realitetsbehandling af den pågældendes forny et ansøgning, vil det desuden svare til at tilføje en

specifik grund, der udelukker, at der træffes en afgørelse om afvisning i et sådant tilfælde, eftersom artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 alene kræver en realitetsbehandling, når der foreligger nye elementer eller oplysninger, dvs. på grundlag af hver konkret sag.

- 39 Da det desuden er uden betydning for fortolkningen og anvendelsen af artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32, at en ansøger om international beskyttelse midlertidigt har været vendt tilbage til sit hjemland, er spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende frivilligt har forladt den pågældende medlemsstats område, eller om vedkommende er blevet udsendt, nødvendigvis også uden betydning i denne henseende.
- 40 Det fremgår af det ovenstående, at det første og det andet spørgsmål skal besvares med, at artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en fornyet ansøgning om international beskyttelse afvises, uanset om ansøgeren dels er vendt tilbage til sit hjemland, efter at der er givet afslag på den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, og inden den pågældende har indgivet denne fornyede ansøgning om international beskyttelse, dels er vendt tilbage frivilligt eller tvangsmæssigt.

Det tredje og det fjerde spørgsmål

- 41 Med det tredje og det fjerde spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en medlemsstat afviser en fornyet ansøgning om international beskyttelse, når afgørelsen om den tidligere ansøgning ikke vedrørte tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus, men blev truffet efter en prøvelse af, om der forelå grunde, som forbød udsendelse, og denne prøvelse indholdsmæssigt svarer til den, der foretages med henblik på tildeling af denne status. I benægtende fald ønsker den forelæggende ret oplyst, om disse former for prøvelse kan anses for sammenlignelige.
- 42 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at disse spørgsmål skal bedømmes i lyset af, at den tyske lovgiver først indførte en selvstændig subsidiær beskyttelsesstatus fra den 1. december 2013. Før denne dato fastslog den kompetente nationale asylmyndighed, når betingelserne i artikel 15 i direktiv 2004/83 var opfyldt, at der forelå grunde til at forbyde udsendelse på grundlag af opholdslovens § 60, stk. 2 og 3, og § 60, stk. 7, andet punktum. Med forbehold for undersøgelsen af udelukkelsesgrundene i henhold til artikel 17 i direktiv 2004/83 gav en sådan konstatering dernæst anledning til, at personer, der var omfattet af subsidiær beskyttelse, kunne få opholdsret. For så vidt som denne myndighed i denne henseende anvendte samme »undersøgelsesskema« som det, der kræves i henhold til artikel 15 og 18 i direktiv 2004/83, med henblik på at efterprøve, om der var grundlag for at tildele subsidiær beskyttelse, følger det heraf, at konsekvenserne af en afgørelse om afslag på at udstede et forbud mod udsendelse og konsekvenserne af en afgørelse om afslag på tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus var identiske.
- 43 I denne henseende bemærkes for det første, at prøvelsen af, om der foreligger grunde, der forbyder udsendelse i henhold til opholdslovens § 60, stk. 2 og 3, og § 60, stk. 7, andet punktum, som beskrevet af den forelæggende ret, forekommer at være indholdsmæssigt sammenlignelig med den, der er fastsat i artikel 15 i direktiv 2004/83, og at give ansøgerne et tilsvarende beskyttelsesniveau.
- 44 Det skal imidlertid for det andet bemærkes, at opholdslovens § 60, stk. 7, andet punktum, ikke indeholdt en udtrykkelig henvisning til kriteriet om, at der skal foreligge en trussel »som følge af vilkårlig vold« som omhandlet i artikel 15, litra c), i direktiv 2004/83. Ikke desto mindre fremgår

det af den forelæggende rets forklaringer, at denne nationale bestemmelse skulle fortolkes med inspiration i denne artikel 15, litra c), som den udtrykkeligt gennemførte i den tyske retsorden. Navnlig skulle § 60, stk. 7, andet punktum, i henhold til en dom af 24. juni 2008 fra Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland) forstås således, at bestemmelsen omfattede dette kriterium. Ifølge tysk retspraksis og administrativ praksis skulle der ved fortolkningen af den i § 60, stk. 7, andet punktum, nævnte grund til forbud mod udsendelse tages hensyn til alle de kriterier, der er fastsat i nævnte artikel 15, litra c).

- 45 Som det i det væsentlige fremgår af nærværende doms præmis 25-27 og 30, vedrører begrebet »forny et ansøgning« som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 en tidligere endelig afgørelse, hvori det bl.a. fastslås, om ansøgeren har ret til tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus.
- 46 Selv om afgørelserne om sagsøgerne i hovedsagens tidligere ansøgninger i det foreliggende tilfælde ikke vedrørte tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus, blev de imidlertid truffet efter en prøvelse af, om der forelå grunde, som forbød udsendelse i henhold til opholdslovens § 60, stk. 2 og 3, og § 60, stk. 7, andet punktum, som ifølge den forelæggende rets forklaringer indholdsmæssigt er sammenlignelig med den prøvelse, der foretages med henblik på tildeling af denne status.
- 47 Det fremgår af det ovenstående, at det tredje og det fjerde spørgsmål skal besvares med, at artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstat afviser en forny et ansøgning om international beskyttelse, når afgørelsen om den tidligere ansøgning ikke vedrørte tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus, men blev truffet efter en prøvelse af, om der forelå grunde, som forbød udsendelse, og denne prøvelse indholdsmæssigt er sammenlignelig med den prøvelse, der foretages med henblik på tildeling af denne status.

Sagsomkostninger

- 48 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 33, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse**

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en forny et ansøgning om international beskyttelse afvises, uanset om ansøgeren dels er vendt tilbage til sit hjemland, efter at der er givet afslag på den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, og inden den pågældende har indgivet denne fornyede ansøgning om international beskyttelse, dels er vendt tilbage frivilligt eller tvangsmæssigt.

- 2) Artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32**

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstat afviser en fornyet ansøgning om international beskyttelse, når afgørelsen om den tidligere ansøgning ikke vedrørte tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus, men blev truffet efter en prøvelse af, om der forelå grunde, som forbød udsendelse, og denne prøvelse indholdsmæssigt er sammenlignelig med den prøvelse, der foretages med henblik på tildeling af denne status.

Underskrifter